

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν· στήν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἐπὶ χίλια καὶ ἑνιάκοντα δεκάεξ
κανέναν δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ ἐπὶ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μάη μηνὸς ἐβδόμη,
παραβρωμοῦν οἱ δρόμοι.

Χίλια τρακόσα καὶ ὀγδονταένα,
κόβει καὶ ράβει γλῶσσα καὶ πένα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Π.-

Τώρα ποῦλθε καὶ ἡ Βουλὴ,
ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
καὶ μπαροῦτι μᾶς βρωμαί.

Τώρα, ποῦ τὸ Σύμπαν δρᾷ
μὲ τὰ πρόσωπα φαιδρά·
δεῦτε δρέψωμεν τὸν Μάη.

Τρέχει τὸ νερὸ· στ' αὐλάκια
καὶ γλυκόλαλα πουλάκια
δίνουν ἔρωτος φιλάκια
μέσα· στὰ κλαδιά.

Μάτέ μου χρυσομάλλη,
ἤλθε, καὶ τὰ ἡδὸν ψάλλει
τῶν Ρωμηῶν μεγάλο χάλι
καὶ ἀναπαραδιά.

Ἄδεις αὐτὸ καὶ αὐτὸ τὸ κύμα
πῶς πηγαίνουν μ' ἕνα βῆμα
μέσ' στ' ἀπέραντο τὸ μνημα,
τὸν ὠκεανό.

Σὰν καὶ τοῦτα χέρι χέρι
πᾶνε τώρα καὶ γέροι,
ποῦχουν ὅλοι τὸν Λευτέρη
φίλο τους κοινό.

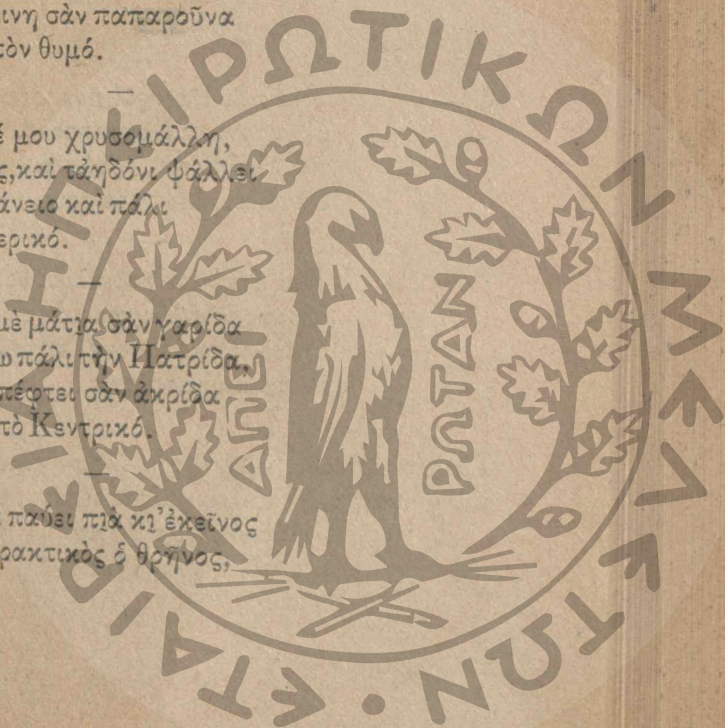
Μὰ καὶ ἡμεῖς μ' αὐτοὺς ἀντάμα
γι' αὐτό, ποῦ γινε· στὴ Δράμα,
κάνομ' ἕνα μαῦρο κλάμμα
μὲ πολὺ καῦμό.

Καὶ τῶν μαύρων τὴν φουρτοῦνα
γίνεται καὶ ἡ δόλια Γοῦνα
κόκκινη σὰν παπαροῦνα
ἀπὸ τὸν θυμό.

Μάτέ μου χρυσομάλλη,
ἤλθε, καὶ τὰ ἡδὸν ψάλλει
νέο δάνειο καὶ πάλι
ἐσωτερικό.

Καὶ μὲ μάτια, σὰν γαρίδα
βλέπω πάλι τὴν Πατρίδα,
ὅπου πέφτει σὰν ἀκρίδα
μέσ' στὸ Κεντρικό.

Τώρα πᾶνει πᾶ καὶ ἐκεῖνος
ὁ σπαρακτικὸς ὁ θρήνος,

και σημαίνουν χαρμούνως
τὰ καμπαναριά.

Κι' ὅσοι τοὺς Ρωμηοὺς γνωρίζουν
σήμερα τοὺς μακαρίζουν,
κι' ἔξαλλα πανηγυρίζουν
τὰ κηφηναριά.

Τὸ Κουδέρνο κατεκόπη,
μὰ καρποφοροῦν οἱ κόποι,
κι' ἔνα θαῦμα στήν Εὐρώπη
τοῦτο θά φανῇ.

Σκώψωμεν τοὺς ἀλλοφύλους,
καὶ σὲ φιλικὸς ἐμίλους
στεφανώσωμεν ἀλλήλους
καὶ τὸν Στεφανῇ.

Τί χαρὰς, τί πανηγύρια,
ξανασπάστε τὰ ποτήρια,
καὶ μεγάλα θυμιατήρια
κάνετε τὰ γυῖα.

Γλέντισε, Ρωμῆ κασιδῇ,
κι' ἀπλωμένος στὸ γρασιδί
ξαναλοῦσε μὲ βρισίδι
τὴν ψωρο-Φραγκιά.

Μέθυσα... κρασί ποῦ τόπια...
βάλετε φωτιά στὰ τόπια...
δάνεια μονάχα ντόπια
μὲ Ρωμηῶν παρὰ.

Ὅχι σὰν καὶ πρῶτα σοῦζα
στὴν Εὐρώπη τὴν μουφλοῦζα,
ὅπου φάνηκε γρουσοῦζα
στοὺς Ρωμηοὺς σκληρά.

Β

Φ.— Ὡς εἰς Ρωμηοί, ποῦ ρέψατε
μὲ γέροντας Ναρκίσσους,
τὸν Μάϊόν σας δρέψατε
σ' εὐώδεις Παραδείσους.

Καὶ στέφατε περικλυτοὺς
γέροντας τῆς Ρωμηοσύνης,
αὐτοὶ δὲν κόπουν δι' αὐτοὺς
ἐκ μετριοφροσύνης.

Τὸν νέον Μάϊον, Ρωμηοί, τρισόλδιοι χαρῆτε,
καὶ μυῖγαις κι' ἀλογόμυγαις οὐδέτεροι θαρεῖτε.
Ἰδμεν φῶς οὐράνιον
μ' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον,

καὶ ξέρετε τὰ δάνεια πῶς ἔρρισκονται σπανίως,
μῖαν στιγμὴν μὲ πακτωλούς καὶ φτώχειας αἰωνίως.

Πτωχοί, πλὴν ὅχι καὶ χωρὶς ἐπίνουσαν καμμίαν,
τυφλοί, μὰ καὶ ἐλέποντες εἰς τόσῃ βουλιμίαν,
δρυσίζοντες αἰείποτε μὲ λόγους τὸ λαρύγγι μας
καὶ βγάζοντες ἐνίοτε τροφήν κι' ἀπὸ τὸ ξύγκι μας.

Μὲ κλάδους τώρα στέφατε καὶ δάφνης καὶ μυρσίνης
τὸ κράτος τὸ πανεύφημον πλουσίας Ρωμηοσύνης,
ποῦ δὲν ἐδάνεισε ποτέ, μὰ πάντοτε ἐδανείσθη,
ἔσθ' ὅτε κι' ἐσωτερικῶν δανείων ἀνεμνήσθη.

Κι' ὥς ἀπαράβατον ἀρχὴν
πρεσβεύ' εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
τὸ πέρνε καὶ μὴ δίνε.

Καὶ δάνειον αἰώνιον
στὸ κράτος τὸ δαιμόνιον
ὅλος ὁ ὅλος εἶναι.

Καὶ γίνεται συλλογισμῶν παντοίων κατοικία
Κουδέρνου καὶ καλο γερὸ,
κι' ὅλο χαλὰ μὲ τὸν καιρὸ
καὶ μὲ τὴν ἡλικία.

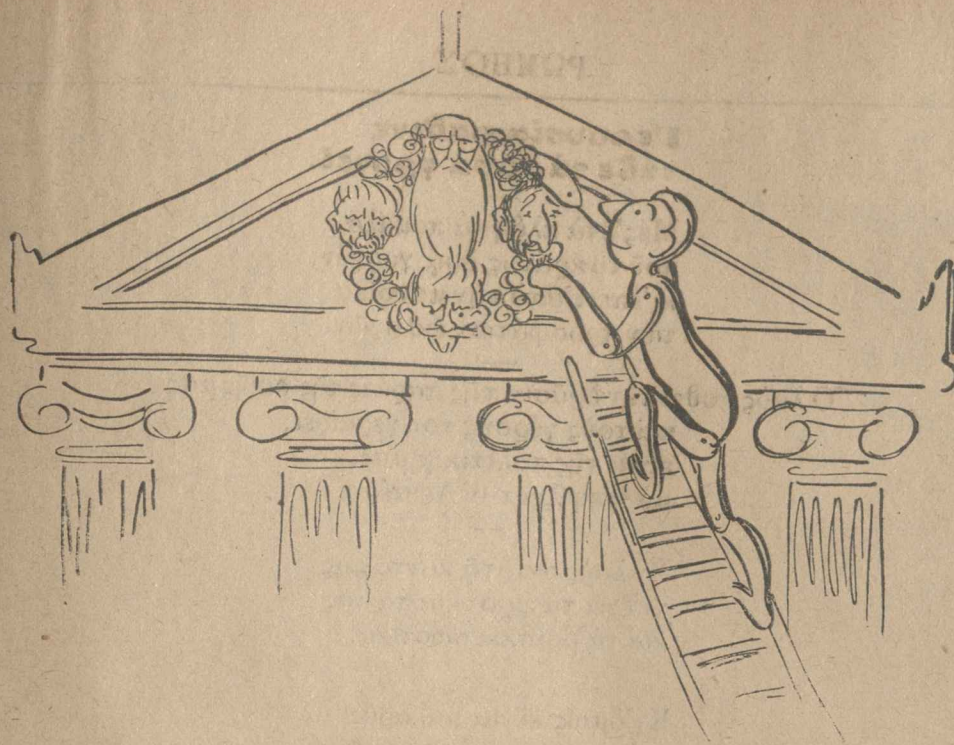
Στέφατε τὴν νεότητα
κυβερνητῶν γερόντων,
καὶ τὴν οὐδετερότητα
τῶν γδούπων καὶ τῶν δρόντων.

Ἐνῷ τὸ πᾶν ἀνθοβολεῖ
ἐμπρός, θαρεῖτε τὸ διορί,
θαρεῖτε τὸ λαγούτο...
τί δάνειον καὶ τοῦτο!

Σύρτε στὰ περιδόλια,
κι' ὅλοι τὰ πορτοφόλια
στὸ σεβαστὸν Λιθάνιον
προθύμως ἄς τὰ λύσωμε,
κι' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον
ἄς ξεροκοκκαλίσωμε.

Ἀνοίξωμεν τὸ στόμα μας
καὶ τοῦτου πληρωθῆσεται,
ἐλάτε βοηθήσετε
νὰ φάῃ καὶ τὸ κόμμα μας.

Φάτε καὶ πιῆτε μὰ χαρά,
μὴν παίζετε τὸν ταμπουρά
κι' ἔχομε τώρα χρήματα.

Μάηδες γὰ τὴν Ἀρχή,
ποῦ θ' ἀφήσουν ἐποχή.

Εὐδαίμων ὅποιος σὰν Θωμάς
δὲν θέλει ν' ἀπιστῇ σ' ἐμᾶς
καὶ στὰ τρανά μας ρήματα.

Κι' ἂν τὸ χ' ἡ μοῖρα μας γραφτὸ
νὰ περισσεύῃ γνώσι,
εἴθε τὸ δάνειον αὐτὸ
ποτέ νὰ μὴν τελειώσῃ.

Εἴθε μὲ τοῦτο νὰ γενοῦν
ἐπιστρατεῖαις κι' ἄλλαις,
καὶ τοῦ Κουδέρνου μας τὸν νοῦν
νὰ μὴ σκοτίζον ζάλαις.

Μὴ κανεῖς πεινῶν εἰμώζῃ,
μὴ κανεῖς πεινῶν θρηγῇ,
τώρα στέφανος ἀρμόζει
στὸν ἀσίκη Στεφανῇ.

Μὲ τὰ ντόπια τὰ λεπτά μας
τὴν οὐδετερότητά μας
ἄς τηρήσωμεν ἀφύγως.

Κι' ἐντὸς κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
ἄς ἀκούσται πολὺς
ὁ περὶ Στεφάνου λόγος.

Γ

Ἄς ξεχασθοῦν δεινὰ δεινῶν,
κανεῖς μὴν ἔχῃ θλίψι,
μὰ λὲν πῶς εἶναι πιθανὸν
κι' ἡ ρήγανη νὰ λείψῃ.

Τότε τὸ κράτος, Φασουλῇ, πλησίστιον θὰ πλέῃ
καὶ τότε θάλλου ρήγανη κανένας δὲν θὰ λέῃ.

Μπαμ μπούμ, Κουδέρνο γεμάτο μένος
κι' ἐγὼ στὰ γέλοια ξεκαρδισμένος,
κι' ὅσο κυττάζω πῶς πελαγόνωμε
τέσο στὰ γέλοια παραλιγόνωμαι.

Λαὸς πεινᾷ,
τὸ χρήμα ρέει,
τί πακτωλοί.

Κι' ἔλθαν ξανά
τοῦρκοι κι' Ἑβραῖοι
μέσ' στὴ Βουλῇ.

Ὁ βαρβατίλας
ὁσμὴ μεγάλη,
καὶ τῶν ἀνθρώπων
ἀράς πύλας
νὰ μποῦν καὶ πάλι
πατέρες ρόδινοι.

Τί πρασινάδες,
τί κελαρύσματα,
τί πατινάδες
καὶ τί χαρίσματα.

Μαῖου μύρα,
βιολιά, σαντούρια,
γαϊδάρων οἰστρά.

Πράσινη μοῖρα,
κι' ἐμεῖς γαϊδούρια
χωρὶς καπίστρι.

**Γερουσία ραδινή
τάδε τὰ σοφὰ φρονεῖ.**

Μές' στὰ κλέη τὰ ποικίλα,
ποῦ τὸ κράτος δοῖ γοργόν,
κι' ἔπειτ' ἀπὸ τὴν μαυρίλα
τῶν προσφάτων ἐκλογῶν.

Ὁ λαὸς ποθεῖ τὴν δοῦσιν τῆς παρέας τῆς δικῆς μας
καὶ τοὺς γέρους του γεραίρει,
εἶναι τῆς πολιτικῆς μας,
μὰ ψηφίζει τὸν Λευτέρη.

Ὁ λαὸς σκιρτᾷ κοντὰ μας
κι' ἔχει τὰ φρονήματά μας
καὶ τὰ βρῖσκει σωστικά.

Κι' ὅμως εἶναι παλαβὸς
καὶ πηγαίνει σὰν στραβὸς
καὶ ψηφίζει τὸν Βρακᾶ.

Καὶ σὲ πόνους συμφορᾶς,
ποῦ δὲν ἔχουν θεραπείαις,
ὁ λαὸς ὁ φουκαρᾶς
ἔχει κι' ἰδιοτροπίαις.

Ὁ λαὸς κι' ἂν σ' ἐκτιμᾷ
τενεκέδες σοῦ κρεμᾷ,
ὁ λαὸς παραγνωρίζει,
σ' ἀγαπᾷ καὶ σὲ μαυρίζει,
κι' ἂν γιὰ σένα νοιώθῃ λαύρα
ὅμως σὲ χορταίνει μαῦρα.

Τὰ μαλαὰ του καὶ μιὰ λύρα...
τί περίεργαις ἀγάπαις!
νὰ σὲ θεωρῇ σωτῆρα,
κι' ὅμως νὰ σοῦ δίνη φάπαις.

Ὁ λαὸς μαζί μας χαίρει,
κι' εἶναι πάντοτε δικός μας,
εἶναι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μας,
μὰ ψηφίζει τὸν Λευτέρη.

Κατεργάρας τοῦ διαβόλου
δείχνει μὲ τσακίσματα
πῶς δὲν ἔχει γοῦστο διόλου
ἔρως δίχως πείσματι.

Ὁ λαὸς, ὅπου μᾶς ἔξορει,
γιὰ μᾶς γίνεται κομμάτι,
γιὰ μᾶς χάνει τὸ μαλὶ τοῦ.

Μὰ ψηφίζει τὸν Λευτέρη
γιὰ τὰ μαῦρα του τὰ μάτια
καὶ γιὰ τὸ χαμόγελό του.

